

Grund vil jeg heller ikke gaa ind paa den Kritik af Principperne, som blev fremsat af det ærede 5te Medlem for 4de Kreds (I. A. Hansen) og af det ærede 8de tingvalgte Medlem (Oluf Jensen). Der er overmaade meget at sige imod disse Principper. Jeg skal kun sige det, at det vil være ganske utænkeligt, saa længe vi har en Lov baseret paa det Grundlag, denne Lov er baseret paa, at undgaa adskillige af de grove Inkonsekvenser og uheldige praktiske Resultater, som de ærede Ordførere klagede over, og saa mener jeg ikke — naar man overhovedet vil have Loven og skal have den hurtigt —, at det nytter i dette Øjeblik at begynde at tage de dybeste Principper for dette Lovforslag op. Endvidere skulde dette Lovforslag dog helst være færdigt inden 1. April. Man har i Befolkningen og Administrationen ventet det for lang Tid siden, og i den Lov, vi vedtog i December, er det bestemt, at de Bidragsbeløb, som bliver gennemført ved dette Forslag, skal udbetales ogsaa for Januar Kvartal; det vilde da være meget uheldigt, om man kom ud over 1. April uden Lovforslagets Vedtagelse, idet vi saa maatte vedtage en ny midlertidig Lov. Under Hensyn hertil vil jeg afholde mig fra enhver Kritik af Realiteter af Betydning. Hvis vi først kom ind paa disse Spørgsmaal og skulde forsøge paa at komme til et fornuftigt Resultat, vilde Loven uvægerligt strande, eller ogsaa vilde den først kunne gennemføres langt senere, og det vilde jeg anse for meget uheldigt efter mit Kendskab til Forholdene, som de er i Praxis i Øjeblikket. Som Følge heraf vil jeg heller ikke tage Initiativet til at genopfriske Diskussionen om de Spørgsmaal, som særlig var fremme i Folketingsudvalget og blev gennemgaaet ogsaa i Folketingssalen, bl. a. de Spørgsmaal, som blev rejst fra vor Side om Ydelse af Konfirmationshjælp, om Bevarelse af Bidraget trods Enkens nye Indgaaelse af Ægteskab og endelig Spørgsmaalet om den glidende Trangsrænse. Jeg beklager, at der ikke har kunnet skaffes den fornødne Enighed paa disse Punkter og særlig paa de to sidste Punkter, men jeg tror, det vil være rigtigt, som Forholdene ligger i Øjeblikket at indskrænke sig til denne Beklagelse, jeg tror ikke paa Muligheden af at naa til et Resultat efter den langvarige Diskussion, der har været i Folketinget om den glidende Trangsrænse. Jeg beklager det, forsaavidt som man fra vor Side i al Almindelighed og jeg specielt har Sympati for denne Tanke

og er fuldstændig klar over, at Regelen om den faste Trangsrænse vil føre til Resultater, der vil føles meget stødende i Praxis. Thi det er unægtelig stødende og bliver det endnu mere efter den Forhøjelse af Taksterne, som nu foreslaas, at f. Eks. en Enke i København med 2 400 Kr. og 4 Børn kan faa udbetalt 1 000 Kr. om Aaret som Bidrag til disse Børns Opdragelse, medens en Enke med 200—300 Kr. mere om Aaret og 4 Børn intet kan faa til noget af Børnene. Det er et fælt Resultat, og det er for saa vidt haardt at skulle opgive at naa til et andet fornuftigt Resultat, men jeg tror ikke desto mindre, det bliver nødvendigt at blive staaende herved, hvis man vil opnaa noget i den Tid, der er til Raadighed. Men vi kan jo se paa det i Udvalget.

I øvrigt indeholder Lovforslaget adskillige og store Forbedringer, først og fremmest den, at Enkemændene nu er kommet med. Vi fra vor Side glæder os herover, og vi kan ogsaa efter Omstændighederne billige den Vej, man er gaaet: at sætte Trangsrænserne for Enkemændene 400—600 Kr. højere end for Enkerne og til Gengæld at sætte Børnebidraget noget lavere. Dog er der ogsaa Malurt i dette Glædens Bæger, thi det nuværende Prisniveau vil selv med den meget væsentlige Forhøjelse, der er foretaget af Indkomstrangsrænserne — Formuetrangsrænserne har i Praxis kun saare ringe Betydning —, udelukke en hel Mængde Enker og navnlig en Mængde Enkemænd. Dette være sagt til de Herrer, som er saa bange for Udgifterne. Man kan nemlig ikke for Tiden i København leve af henholdsvis 2 800 Kr. og 2 200 Kr., eftersom man er Enkemand eller Enke med et Par Børn. Loven bliver altsaa, trods disse ret væsentlige Forhøjelser, i for høj Grad en Lov for Proletariatet, medens det, vi fra vort Synspunkt tilstræber, er en almindelig Pensionslov, om man saa maa sige, en Børnepensionslov for de Børn, der har mistet den ene af Forsørgerne, forsaavidt Forsørgerne levede sammen i Ægteskab.

Dernæst er det en Forbedring, at Børnebidragene er forhøjede, og at Grænsen ved det 12te Aar er slettet. Efter min Opfattelse burde man ogsaa slette Grænsen ved det 4de Aar og yde det samme Bidrag hele Tiden. Jeg ved ikke, om der er nogen Mulighed for at komme den Vej ud i Udvalget; jeg tror det i og for sig ikke. Jeg skal i øvrigt ikke fordybe mig i dette Spørgsmaal; det vil være klart for alle, der nærmere har tænkt over For-